

HUMANIST

Det skrives mye om kommentarfelttroll og netthets. Men det finnes folk som får det jevne troll til å fremstå som elskelig og sympatisk. Folk som håner voldtektsofre og kreftsyke. Folk så ondsinnede at det er vanskelig å tro at de finnes. Didrik Söderlind vet mer om dem enn han gjerne skulle gjort.

Jeg har kreft. Det har jeg valgt å være åpen om. Kanskje mest fordi jeg ønsker å avdramatisere sykdommen. Men også fordi jeg er et livssynsmenneske og interessert i hvordan livet påvirker livssynet. [Dette har jeg skrevet og snakket litt om](#), og det har hjulpet meg å takle situasjonen.

Jeg er også skeptiker, og har i et kvart århundre vært kritiker av udokumentert behandling.

Jeg har bare blitt mer skeptiker av å ha fått føle på kroppen hvilke utrolige ting som utrettes av vanlige mennesker ved hjelp av siste nytt i legevitenskap og god, gammeldags omsorg. Å ha kreft og å være skeptiker har dog visse ulemper heftet ved seg.

For som skeptiker tiltrekker man seg oppmerksomhet fra en type mennesker mange vil ha vanskelig for å forestille seg at i det hele tatt eksisterer. Det vet jeg fordi første gang jeg selv fikk høre om dem av en venn, tenkte jeg at han overdrev. Det gjorde han ikke.

De møtes i landskapet der alternativmedisin møter konspirasjonstenkning (som regel med antisemittisk innhold). Påfallende mange har høyreekstreme holdninger eller koblinger.

De sprenger skalaen for alt man kan forestille seg av menneskelig oppførsel. Jeg har sett en av dem mobbe en tidligere alliert for å ha vært utsatt for voldtekt. En annen ringte meg og ville at jeg skulle lage det vi i media kaller en «drittpakke» på en eks-partner for å få overtaket i en barnefordelingssak.

Men brorparten av ondskapen reserverer de for oss som kritiserer det de tror på. Om du kritiserer alternativmedisin eller konspirasjonstenkning er du fritt vilt. En gallionsfigur i miljøet gjorde seg først bemerket med å kalle unge mødre som vaksinerte barna sine «nazi-horer» og «kalkunfitter». Deretter ble han bare verre.

Jeg har for lengst vent meg til beskyldningene om at jeg er kommunist, nazist, satanist eller jøde (eller kodeord for sistnevnte, som «zionist» eller «globalist»). Sånt preller av på meg nå. Det samme gjør økenavn som «dildohead», som vel mest er morsomme i sin hjelpeløshet.

Da det ble skrevet «erotiske noveller» om meg og andre navngitte skeptikere, var jeg mest fascinert.

Lenger tid tok det å venne meg til beskyldningene om at jeg skulle være «pro-pedofil» eller «pedo». Jeg er en sånn som til og med sliter med å se voldtektsscener i vanlige spillefilmer. Og så er man jo redd for at folk skal tenke «ingen røyk uten ild».

Det er selvfølgelig hensikten til dem som sprer disse beskyldningene også: At noe av møkka de kaster skal bli hengende fast. Men etter hvert vente jeg meg til pedoanklagene også.

Men da jeg fikk kreft åpnet det seg en ny dør for disse menneskene.

Selv om min prognose er god – svulsten ble oppdaget tidlig og er på full retur – er jeg sårbar. Jeg er i skrivende stund seksti prosent sykmeldt, og har konstant dårlig samvittighet for alt jeg ikke får gjort fordi konsentrasjonsevnen og kreftene svikter. Det er også en fare for at styggedommen jeg har i øyet sprer seg til leveren, og at jeg må gjennom et mer omfattende behandlingsregime.

Jeg har hatt det bedre, for å si det sånn.

Det er selvfølgelig dette som gjør at mobberne lukter blod. Her i helgen slo en av dem til med to artikler der han godtet seg over kreften min. Han er ikke den første som har gjort det. Og han blir neppe den siste.

Kan de stoppes? Neppe. Flere av menneskene i miljøet jeg skildrer eksisterer i en juridisk gråsoner der de ikke kan straffes, fordi de anses som utilregnelige. Anmeldelser blir bare henlagt, og de kan ture fram som de vil.

Andre har allerede har ødelagt sitt eget liv så grundig, for eksempel ved pådra seg så stor gjeld som følge av sine herjinger, at en dom fra eller til ikke kommer til å gjøre noen forskjell. Så de durer på.

Jeg har ikke tall på hvor mange ganger jeg har fått høre velmenende råd av typen «bare blokker dem på Twitter og ikke bruk tid på dem, da vel». Vel, de finnes ikke bare på Twitter. De har telefoner, og de har nettsteder der de legger ut artikler om meg. Som spres.

Og samme hvor fristende det ville være å legge skeptiker-aktivismen på hylla, nekter jeg å la meg skremme til taushet.

Det handler også om solidaritet: Om de ikke går løs på meg, kommer de til å finne andre ofre. Og alt tatt i betraktning er jeg en av dem som bør ha forutsetninger for å tåle dette: Jeg er lykkelig gift, har fast jobb, familie og venner som har stilt opp på måter som gjør at jeg blir rørt bare av å tenke på det, og jeg er kvartkjendis.

Jeg tør ikke tenke på hvordan det ville være å bli utsatt for dette om man var mindre heldig stilt enn jeg er. Så jeg får bare ståsette meg.

I årene jeg har hatt med dette miljøet, har jeg mange ganger sagt til meg selv og andre at «nå, nå kan de ikke bli verre».

Jeg har alltid måttet spise de ordene. De finner alltid en måte å bli verre på.

Så er det bare å vente og se hva de finner på neste gang.

Jeg gruer meg allerede.